

Arrest

nr. 111 309 van 4 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 5 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Guinees staatsburger van Peul origine te zijn en u werd geboren op 25 augustus 1992 te Conakry. Uw moeder was de eerste vrouw van uw vader. Aangezien uw moeder evenwel geruime tijd kinderloos bleef, gaf uw vader aan te willen hertrouwen en op aanraden van uw moeder werd (A.B.) uw vaders tweede echtgenote. Enige tijd later werd uw moeder desondanks toch zwanger en uiteindelijk schonk zowel zij als uw stiefmoeder uw vader kinderen. Omringd door uw familieleden groeide u op in de wijk Hamdalaye in de gemeente Ratoma te Conakry.

In 2000 overleed uw moeder ten gevolge van complicaties tijdens een zwangerschap. Na haar dood bracht uw stiefmoeder u naar het dorp Gouba, waar ze u op achtjarige leeftijd liet besnijden door

een oudere vrouw. De daaropvolgende dagen kreeg u zware bloedingen, maar ondanks deze complicaties was uw stiefmoeder ervan overtuigd dat u niet 'proper' genoeg was besneden. Ze zette de oudere besnijdstster onder druk en u werd herbesneden. U kreeg dermate ernstige complicaties, dat u ter behandeling werd opgenomen in het ziekenhuis van Dalaba. Wanneer de u behandelde dokter naar de normen van uw stiefmoeder evenwel al te nieuwsgierig werd naar de precieze omstandigheden waarin u werd besneden, bracht ze u terug naar het dorp Gouba en werd u verder behandeld met traditionele medicijnen. U verbleef er de hele zomervakantie.

Toen u na de vakantie terugkeerde naar Conakry eiste uw stiefmoeder in de loop van 2001 dat u haar zou helpen met haar werk als verkoopster op de markt van Madina. U stapte naar uw vader en hij drukte u op het hart u geen zorgen te maken. Hoewel hij u op dat moment beloofde dat uw schoolse opleiding niet in het gedrang zou komen, verboden uw ouders u een jaar later alsnog om naar school te gaan. Uw tweelingbroer werd in tegenstelling tot u geen strobreed in de weg gelegd. Hij vond deze beslissing echter dermate onrechtvaardig dat hij het voor u opnam. Wanneer zijn protest door uw vader op klappen werd onthaald, nam hij zich voor het ouderlijke huis te verlaten. De dag daarna vertrok hij naar school om nooit meer terug te komen. Vanaf dan was naar school gaan voor u niet langer aan de orde, maar waren uw dagen gevuld met huishoudelijke taken en werkte u als verkoopster op de markt.

Toen u omstreeks twee uur op zondag 22 juli 2012 even naar huis terugkeerde om een extra voorraad handelswaar in te slaan om nog te gaan verkopen, hield uw stiefmoeder u staande. U kreeg te horen dat u niet meer naar de markt diende terug te keren en dat u nog diezelfde dag zou worden uitgehuwelijkt aan (E.H.A.O.B.). U weigerde uitdrukkelijk en zei tegen uw vader en stiefmoeder niet van hem te houden. U offerde dat u reeds een ander vriendje had, (A.D.B.). Daarenboven stelde u dat u wel bereid was te trouwen, maar niet met een zulke oude man als (A.O.). Uw ouders hadden hier echter geen oren naar. U werd opgepakt, uitgekleeft en vervolgens witte kleding aangetrokken. Ook werd er een politieagent opgetrommeld om te beletten dat u zou vluchten. Wanneer het omstreeks zeven uur 's avonds donker werd, bracht men u na de huwelijksceremonie met de auto naar het huis van uw echtgenoot in de wijk Dixinn en werd u er tegen wil en dank alleen achtergelaten.

Aangezien uw echtgenoot bij uw aankomst nog niet thuis was, ondernam u na enig aarzelen een poging om te vluchten. Dit was echter buiten de politieagent gerekend die aan de deur had postgevat. Hij weigerde u te laten gaan en wou u evenmin helpen uw stiefmoeder te bellen. U drong niet langer aan en ging terug naar binnen. Even nadien kwam uw echtgenoot thuis. Hij begon u aan te raken en wanneer u hem zei u met rust te laten, kwam het tot een scherpe woordenwisseling en werd u door hem verkracht. Onder het mom dat hij u had gekocht, sloot hij u binnenkamers op en verkrachtte en mishandelde hij u vervolgens elke nacht opnieuw.

Op 12 augustus 2012 kwam de vrouw die u (T.) noemde en die u elke dag eten bracht tot de constatering dat u ziek geworden was. Ze maande de politieagent aan uw echtgenoot te bellen, waarop uw echtgenoot besloot u vergezeld door twee soldaten en de politieagent naar een klein ziekenhuis in Dixinn te brengen. Nadat de dokter had geoordeeld dat u nog een aantal dagen in het ziekenhuis diende te blijven om aan te sterken, ging uw echtgenoot samen met de twee soldaten weg. De politieagent week evenwel niet van uw ziekenhuisbed, aangezien uw echtgenoot hem opdroeg u te bewaken.

Op een zondag, drie dagen na uw opname in het ziekenhuis, was de politieagent niettemin voor een voor u onbekende reden even weggegaan en bovendien waren er weinig dokters aanwezig in het ziekenhuis. U maakte van deze gelegenheid gebruik om per taxi naar Cosa te vluchten, naar de vriendin van uw moeder, (F.B.B.). Aangekomen in Cosa bleef u niet lang in haar huis, maar bracht de vriendin van uw moeder u in veiligheid bij een buurvrouw van haar. Daar verbleef u zes dagen terwijl zij uw reis regelde.

Op 22 augustus 2012 vertrok u uit Guinee. Diezelfde dag nog kwam u in België aan en vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer:

- Vier foto's, genomen tijdens uw huwelijksplechtigheid op 22 juli 2012
- Aanvraag gynaecologisch onderzoek, opgesteld door verpleger (J.C.) op 10 september 2012
- Een attest van besnijdenis type II, opgesteld door dokter (M.R.) op 11 december 2012
- Een enveloppe van DHL
- Een brief, opgesteld door (H.F.B.B.) op 23 februari 2013
- Een kopie van een identiteitskaart op naam van (H.F.B.)
- Een geboorteakte op naam van uzelf

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u bij uw terugkeer naar uw land van herkomst vreest te worden teruggestuurd naar uw echtgenoot met wie u gedwongen werd te huwen, terwijl u hoegenaamd niet bij deze man wil blijven aangezien u niet van hem houdt en hij u meermaals verkrachtte en mishandelde (CGVS p.11; 19). Daarenboven stelde u dat een terugkeer naar Guinee is uitgesloten aangezien uw ouders, uw stiefmoeder in het bijzonder, uw toekomst ruïneerden door u tweemaal te besnijden en u niet te laten studeren (CGVS p.18).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met (E.H.A.O.B.).

In eerste instantie is het ronduit ongeloofwaardig dat u op 22 juli 2012 voor het voldongen feit werd geplaatst dat er voor u een huwelijkskandidaat was gevonden en dat nog diezelfde dag de huwelijksceremonie werd voltrokken buiten uw wil om. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat aan een huwelijk in Guinee een fase van intense onderhandelingen voorafgaat, waarbij de ganse familie betrokken is. Zo is het in Guinee gangbaar dat 'la jeune fille participe activement à cette phase de négociations précédant le mariage, son interlocuteur privilégié étant sa mère. Elle discute avec la mère qui elle-même discute avec le père, en dehors de la présence de la jeune fille ou du jeune homme. (...) Le père ne prend jamais la décision du mariage sans en parler avec la mère qui elle-même en parle avec sa fille' gedogen (SRB, Guinée – Le mariage, Cedoca, april 2012, update april 2013, p.16). Naar uw zeggen verging het u evenwel helemaal anders. U verklaarde : 'Mijn vader heeft ook niet mijn toestemming gevraagd, hij vroeg me niet of ik van hem hield of niet, hij heeft me gewoon laten weten dat ik met hem moest trouwen, hij heeft me van tevoren niet over het huwelijk ingelicht' (CGVS p.13). Dat uw vader u droogweg meedeelde dat u met (A.O.) moest trouwen op de dag van de huwelijksceremonie en dat u van tevoren niet op enigerlei wijze over hun huwelijksplannen voor u op de hoogte werd gebracht, is in het licht van bovenstaande informatie echter geheel onaannemelijk. Expliciet gevraagd naar een verklaring waarom men niet polste naar uw mening over de keuze van een echtgenoot, moest u daarenboven elke geloofwaardige uitleg schuldig blijven. U repliceerde louter: 'Ik weet het niet, ik weet wel dat er een gesprek tussen mijn stiefmoeder en mijn vader is geweest' (CGVS p.14). U zou naar uw zeggen pas vlak voor de huwelijksceremonie zijn ingelicht 'omdat ze weten dat ik niet met een oudere man wil trouwen' (CGVS p.14). Dat omwille van deze redenen uw mening niet van tel zou zijn, staat echter haaks op informatie van het Commissariaat-generaal dat het in Guinee gebruikelijk is dat de goedkeuring van het meisje wordt gezocht vooraleer zij effectief in het huwelijk treedt, om zo de kans te vergroten dat het huwelijk slaagt en dat de eer van de familie verzekerd is (SRB, Guinée – Le mariage, Cedoca, april 2012, update april 2013, p.16). Zelfs in acht genomen dat gedwongen huwelijken bij uw etnie, Peul, vaker voorkomen en dat 'dans la plupart des cas, l'avis de la fille est demandé mais avec insistance des parents' overtuigen uw verklaringen allerminst (SRB, Guinée – Le mariage, Cedoca, april 2012, update april 2013, p.15). Gezien u stelde dat uw ouders reeds op voorhand wisten dat u niet met een oudere man wilde trouwen, stond al haast bij voorbaat vast dat dit huwelijk gedoemd was om te mislukken. De kans dat u de benen zou nemen eens u het nieuws vernam werd er niet kleiner op louter door u voor een voldongen feit te plaatsen. Bovendien drukte uw reactie op de mededeling van uw ouders elke mogelijke verdere twijfel over de slaagkansen van dit gedwongen huwelijk de kop in. U gaf uw ouders immers duidelijk te kennen dat u allerminst akkoord ging met hun beslissing (CGVS p.11). Uw vader repliceerde hierop tot tweemaal toe dat u 'geen keuze had, dat hij hem [(A.O.)] voor u had gekozen' (CGVS p.11). Ook de redenering van uw vader dat (A.O.) een rijk man was en hij u zou helpen om gelukkig te worden, haalde u onderuit. U antwoordde hem namelijk: 'Ik ben niet ongelukkig, jullie maken mij ongelukkig' (CGVS p.15). Dat uw uitdrukkelijk protest echter eenvoudigweg terzijde werd geschoven en dat er ondanks uw tegenkanting geen stappen werden ondernomen om het geplande huwelijk ongedaan te maken of minstens op te schorten, is weinig waarschijnlijk. Gezien de geringe kans dat het huwelijk zou blijven duren, zetten uw ouders per slot van rekening de eer van de familie op het spel. Uit bovenvermelde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt namelijk dat 'il serait honteux que le mariage se fasse sans son accord et qu'elle parte par après. En effet, si une jeune fille est donnée en mariage à quelqu'un qu'elle ne veut pas épouser, il y a des fortes chances pour que le mariage ne dure pas' (SRB, Guinée – Le mariage, Cedoca, april 2012, update april 2013, p.16). Dat uw vader zo lichtvaardig zijn goede naam in gevaar zou brengen mag verbazen, aangezien hij bijvoorbeeld wou hertrouwen wanneer hij na het huwelijk met uw moeder geruime tijd kinderloos bleef (CGVS p.12). Hieruit blijkt immers dat het hoog houden van zijn reputatie uw vader niet koud liet. Daarenboven overtuigen de door u aangehaalde redenen waarom uw ouders desondanks doorzetten en u dwongen tot een huwelijk met uitgerekend (A.O.) in het geheel niet. Een eerste verklaring die

u aanhaalde voor de onverzettelijkheid van uw ouders, was het feit dat uw stiefmoeder u samen had gezien met uw vriendje en dat uw ouders een buitenechtelijk kind absoluut wilden vermijden. Dit vriendje had u leren kennen langs de kant van de weg, waar u water verkocht aan chauffeurs. Het is ook daar dat uw stiefmoeder u met hem zag en besloot dat u er 'niet kwam om te werken, maar om mannen te zoeken' (CGVS p.13). U verklaarde: 'Ik denk niet dat ze van plan waren om mij uit te huwen voordat mijn stiefmoeder mij met deze jonge man zag, ik denk dat ze van die dag vreesden dat ik zwanger zou worden buiten het huwelijk' (CGVS p.14). In dit verband moet inderdaad worden erkend dat in Guinee eerder voor een gedwongen huwelijk op jonge leeftijd wordt geopteerd dan dat men een buitenechtelijk kind in de familie zou gedogen (SRB, Guinée – Le mariage, Cedoca, april 2012, update april 2013, p.14). Derhalve is het dus zeker waar dat meisjes om deze reden soms onder druk worden gezet om een huwelijk te accepteren, maar in uw persoonlijke geval kan er ook aan dit door u aangevoerde argument weinig geloof gehecht worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u tot op het eigenste moment dat u door uw ouders werd gedwongen te huwen met (A.O.) nog in de mogelijkheid verkeerde af te spreken met uw vriendje, aangezien u naar uw zeggen op 22 juli 2012 nog naarstig in de weer was met het verkopen van water (CGVS p.10). U vertelde dat u klappen kreeg van uw vader toen hij via uw eefmoeder het nieuws vernam, maar nergens tijdens het gehoor gaf u nog maar de geringste indicatie dat uw ouders zouden hebben geprobeerd te verhinderen dat u uw vriendje terugzag (CGVS p. 13). In het licht hiervan is het volkomen raadselachtig hoe de angst van uw ouders voor een buitenechtelijk kind zou kunnen worden getemperd door het organiseren van een gedwongen huwelijk met (A.O.) op 22 juli 2012.

Daarnaast suggereerde u meermaals tijdens het gehoor dat (A.O.) een zeer vermogend man was en stuurde u aan op het feit dat uw ouders handelden uit financieel gewin. Expliciet gevraagd waarom geopteerd werd voor een huwelijk met uitgerekend (A.O.), opperde u: 'Ik weet het niet, ik weet niet hoe dat is gekomen, ik weet niet of mijn ouders dat zelf hebben voorgesteld omdat hij rijk is en om zijn geld te krijgen of dat hij zelf de keuze heeft gemaakt' (CGVS p.14). Even later giste u: 'Misschien hebben ze me aan deze man gegeven wegens zijn geld' (CGVS p.14). Ook uw echtgenoot zelf beweerde naar uw zeggen u te hebben gekocht door de helft van zijn rijkdom aan uw ouders te hebben gegeven (CGVS p.11; 14; 15). Dat de rijkdom van een toekomst echtgenoot in rekening wordt gebracht is zeker waar, maar aangezien u dermate onwillig was om met (A.O.) te huwen mag men verwachten dat uw ouders op zijn minst gedegen zouden hebben toegelicht waarom u deze kandidaat diende te accepteren. Naar uw zeggen kreeg u evenwel niet de minste uitleg waarom ze u met (A.O.) wilden uithuwen. Desgevraagd antwoordde u kortweg: 'Ze wilden niet met mij praten' (CGVS p.14). Ook de door u geschetste relatie tussen uw ouders en (A.O.) doet wenkbrauwen fronsen in dit verband. Zo stelde u dat (A.O.) 'vaak bij ons thuis [kwam], hij bracht rijst en geld voor mijn vader en stiefmoeder' (CGVS p.13). Gevraagd naar de reden van deze generositeit, beweerde u: 'Hij gaf hen zomaar geld, omdat hij een vriend van mijn vader is' (CGVS p.13). Gezien uit deze verklaringen blijkt dat uw vader reeds omwille van zijn vriendschap met (A.O.) een graantje kon meepikken van zijn rijkdom en gezien de eerder aangestipte oneervolle gevolgen voor uw ouders u te dwingen tot een huwelijk dat gedoemd was te mislukken, is het eveneens weinig plausibel dat uw ouders u om financiële redenen voor het voldongen feit plaatsten dat u diende te huwen met (A.O.).

Ten derde alludeerde u er tenslotte op dat uw stiefmoeder u ertoe dwong te trouwen met (A.O.), aangezien ze u zo snel mogelijk het huis uit wou. In dit verband stelde u: 'Meteen na de dood van mijn moeder, heeft [mijn stiefmoeder me] gevraagd om met school te stoppen, ze zorgt niet meer serieus voor ons, mijn tweelingbroer is toen weggegaan, hij heeft het huis verlaten, dat wil mijn stiefmoeder' (CGVS p.14). Dit argument houdt evenwel op geen enkele manier steek. Indien het werkelijk uw stiefmoeders doel zou zijn geweest u aan de hand van een huwelijk het huis uit te werken, is het enkel in haar voordeel dat u voor de volle honderd percent achter uw huwelijk staat. Immers, wanneer het huwelijk mislukt en het tot een scheiding komt, is het gebruikelijk dat de echtgenote terugkeert naar haar familie (SRB, Guinée – Le mariage, Cedoca, april 2012, update april 2013, p.11).

Wat betreft uw echtgenoot (A.O.) legt u eveneens uiterst vage verklaringen af. Zo moest u in eerste instantie een overtuigende uitleg waarom net u werd uitverkoren als zijn vrouw schuldig blijven. U herhaalde tweemaal niet te weten waarom (A.O.) per se met u wil huwen (CGVS p.14). Gepolst of u het ooit aan hem zelf vroeg, bevestigde u maar zijn door u aangehaalde antwoord schept allesbehalve duidelijkheid. U verklaarde: 'Ik vroeg aan hem, waarom wil je met mij leven, ik heb zelf de leeftijd van je kinderen, waarom wil je dat, zijn antwoord was, ik heb je gekocht' (CGVS p.14). In een poging van het Commissariaat-generaal om de reden te achterhalen waarom hij u dan wel kocht, stelde u louter: 'Hij vertelde mij dat hij veel geld aan mijn stiefmoeder heeft gegeven' (CGVS p.15). Ook hieruit valt evenwel niet op te maken waarom (A.O.) instemde net met u te huwen. Daarenboven herhaalde u meermaals tegen een huwelijk met hem gekant te zijn omwille van zijn ouderdom (CGVS p.6; 11; 14; 18). Gevraagd naar zijn leeftijd zei u echter slechts uiterst vaag 'niet [te weten] hoe oud hij is, maar hij is ouder dan mijn vader (...) hij kan meer zijn dan 56' (CGVS p.6). Ook verklaarde u herhaaldelijk dat hij rijk was (CGVS

p.8; 11; 14; 15). Merkwaardig genoeg wist u echter nauwelijks iets over zijn werk en over hoe hij dus zijn rijkdom vergaarde. Gevraagd naar (A.O.)'s beroep vertelde u dat hij baas was in een kantoor dat in goud handelde (CGVS p.8) Wanneer hierover echter enige bijkomende vragen werden gesteld, zei u 'niet precies [te weten] wat hij deed' en 'niet [te weten] waar hij werkt' (CGVS p.8). Geinformeerd of (A.O.) andere vrouwen of kinderen had, antwoordde u het niet te hebben gevraagd. Aangezien u niet van hem hield, interesseerde het u naar uw zeggen hoegenaamd niet (CGVS p.16), hetgeen verbazing wekt, omdat het toch belangrijk is voor een (Guineese) vrouw om te weten of zij al dan niet de enige echtgenote van haar man is. Dat uw kennis over (A.O.) dermate ernstige lacunes vertoonde, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u voorgewende gedwongen huwelijk. Aangezien u van 22 juli 2012 tot 12 augustus 2012 bij uw echtgenoot zou hebben ingewoond kan immers redelijkerwijs worden aangenomen dat u toch enige concrete feitelijkheden over hem zou kunnen verschaffen (CGVS p. 6; 11).

Al deze elementen laten toe te concluderen dat uw gedwongen huwelijk met (E.H.A.O.B.) elke geloofwaardigheid mist. Bijgevolg kan er evenmin enig verder geloof gehecht worden aan de verklaringen die u aflegde aangaande de vervolging waarvan u beweerde het slachtoffer te zijn omwille van dit huwelijk.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat u internationale bescherming behoeft omwille van de manier waarop uw stiefmoeder en uw vader u behandelden na de dood van uw eigen moeder in 2000.

Meer bepaald verklaarde dat u Guinee ook ontvluchtte, aangezien u in het verleden al dusdanig veel tegenslagen hebt moeten doorstaan door toedoen van uw ouders. U verduidelijkte verder: 'Ze hebben mijn toekomst kapot gemaakt, ik heb niet gestudeerd, ze hebben me twee keer besneden' (CGVS p.18).

In eerste instantie is het opmerkelijk dat u weinig coherente verklaringen aflegde over uw relatie met uw ouders en uw stiefmoeder in het bijzonder. Enerzijds schilderde u uw stiefmoeder af als diegene die moedwillig verantwoordelijk is voor alle ongeluk in uw leven na de dood van uw moeder. U zei: 'Omdat mijn stiefmoeder niet wil dat ik gelukkig wordt in mijn leven, in mijn toekomst, daarom moest ik stoppen met school (...) ze zorgt niet meer serieus voor ons' (CGVS p.14). U verklaarde dat ze u herhaaldelijk sloeg (CGVS p.10, 13). In haar aanwezigheid voor uw kleine broertje zorgen was naar uw zeggen niet aan de orde (CGVS p.10). Voor haar eigen kinderen wilde ze daarentegen enkel het beste en zij gingen wel naar school (CGVS p.10). Wanneer u werd gevraagd de vergelijking te maken tussen uw leven toen uw eigen moeder nog leefde en na haar dood, schetste u: 'Ik kan me nog herinneren [van toen mijn moeder leefde] dat ik slechts één ding deed, ik moest alleen van huis naar school' (CGSV p.12). In het licht van dit alles is het uitermate frappant dat u tot tweemaal toe verklaarde dat u uw stiefmoeder beschouwde als uw moeder (CGVS p.18, 19). Daarenboven zette u na 2002 gedurende tien jaar uw leven gewoon verder en maakte u geen gewag van andere problemen tot op het moment dat u op 22 juli 2012 zou worden uitgehuwelijkt. Dit doet vermoeden dat het beeld dat u schetst van uw stiefmoeder als tirannieke feeke met de nodige korrel zout moeten worden genomen.

Wat betreft de schoolse opleiding die u moest stopzetten dienen eveneens een aantal kanttekeningen te worden gemaakt. U stelde dat u tot 2002 lager onderwijs volgde, maar dat het u in de vijfde klas door zowel uw stiefmoeder als uw vader werd verboden om nog langer naar school te gaan (CGVS p.10). Hierover verklaarde u: 'Ze hebben iets van me afgenomen en dat kan ik nooit repareren, ze hebben me niet laten studeren, ik wil zelfstandig zijn en mijn leven in mijn handen nemen' (CGVS p.19). Het niet afronden van de lagere school en het niet doorlopen van de middelbare school kan begrijpelijkerwijs door u als een gemis aan kansen worden aangevoeld. Uit cijfers van UNICEF blijkt echter dat in een land als Guinee de alfabetiseringsgraad slechts 39 percent bedraagt en kan 61 percent van de bevolking ouder dan vijftien niet lezen en schrijven (UNICEF, Guinée – Statistics, p.2). Specifiek bij jonge meisjes tussen de vijftien en de vierentwintig ligt de graad van alfabetisering ietwat hoger, maar nog steeds bedraagt het slechts 54 percent. Nog geen één op vier meisjes volgt middelbaar onderwijs in Guinee (UNICEF, Guinée – Statistics, p.3). Uit deze cijfers blijkt overduidelijk dat in een land als Guinee uw situatie eerder regel dan uitzondering is. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw gebrek aan een verdere opleiding u geenszins verhinderde om desondanks een zelfstandig leven te leiden en uw leven zelf in handen te nemen. Aangezien u naar uw zeggen sinds 2002 werkzaam was als verkoopster op de markt, bezit u immers de nodige vaardigheden om op die manier zelf in uw levensonderhoud te voorzien (CGVS p.10). Dat u de opbrengst van wat u verkocht voordien aan uw stiefmoeder gaf (CGVS p.19), sluit allerm minst uit dat u weldegelijk in de mogelijkheid verkeert financieel onafhankelijk en zelfredzaam te zijn. U had immers in het geheim een relatie met uw vriendje, (A.D.B.), u kwam alleen vanuit Guinee naar België, u ging alleen naar de markt en langs de straatkant om te verkopen in Conakry en u slaagt erin zelfstandig te wonen in België. Dit alles zijn indicaties dat u over een sterke en zelfstandige persoonlijkheid beschikt. Dit indachtig maakt dat er

redelijkerwijs van u als twintigjarige vrouw kan worden verwacht dat u voldoende in de mogelijkheid verkeert om uw leven in Guinee in eigen handen te nemen.

Aangaande de door u als kind ondergane besnijdenis en herbesnijdenis dient te worden opgemerkt dat u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, waardoor u om deze reden geen internationale bescherming meer kan worden verleend. Bovendien blijkt uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal dat in Guinee herbesnijdenis enkel aan de orde is in twee zeer specifieke gevallen tijdens de herstelperiode na de eerste besnijdenis. Met name is herbesnijdenis mogelijk na een 'medische besnijdenis' of na een oppervlakkig uitgevoerde eerste besnijdenis. Wel kan ook een echtgenoot herbesnijdenis eisen. Dit doet zich evenwel enkel voor in zeer uitzonderlijke situaties en vooral wanneer het om minderjarigen gaat (SRB, Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus en september 2012, p.12). Uit geen van uw verklaringen blijkt dat u zich bevindt in één van twee bovenvermelde situaties waarin herbesnijdenis tot de mogelijkheden behoort. Ook bent u geen minderjarige en werd hierboven reeds uitvoerig aangetoond dat het door u geopperde gedwongen huwelijk met (A.O.) elke geloofwaardigheid mist. Zodoende zijn er goede redenen om aan te nemen dat u niet zal worden herbesneden.

Gelet op hetgeen voorafgaat maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u werd gedwongen te huwen met (E.H.A.O.B.) noch dat u omwille van wat u bestempelde als een gefnuikte toekomst internationale bescherming behoeft en niet zou kunnen terugkeren naar Guinée.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. U legde een geboorteakte neer op naam van uzelf evenals een kopie van de identiteitskaart van (H.F.B.), maar deze informatie wordt hierboven echter op geen enkel moment in twijfel getrokken. Hetzelfde geldt voor het attest van besnijdenis type II, opgesteld door dokter (M.R.) op 11 december 2012 en de aanvraag van een gynaecologisch onderzoek, opgesteld door verpleger (J.C.) op 10 september 2012. Hoewel beiden naast het feit dat u besneden bent ook melding maken van pijn naar aanleiding van uw besnijdenis, hebt u de traditionele praktijk die aan de basis ligt van deze klachten reeds ondergaan. Zoals hierboven reeds gesteld, kan u hierdoor om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. De enveloppe van DHL vormt enkel een aanwijzing dat er op 12 maart 2013 aan u documenten werden verstuurd vanuit Conakry door (H.F.B.B.). Aangaande de brief die (H.F.B.B.) schreef ter uwer attentie dient te worden opgemerkt dat deze bezwaarlijk als objectief bewijsmateriaal kan worden beschouwd. Niet alleen is ze een vriendin van uw moeder die u hielp Conakry te verlaten, bovendien onderhield u telefonisch contact met haar (CGVS p.3; 7; 17; 18). Gezien de persoonlijke band tussen u beiden valt het nauwelijks uit te sluiten dat deze brief op uw verzoek werd opgesteld en is er geen enkele garantie dat de verklaringen die ze op papier zette effectief waarheidsgetrouw zijn. Tenslotte gaf u vier foto's af die, omwille van een mogelijk geposeerd karakter, evenmin als sluitend bewijs voor uw asielrelaas kunnen opgevat worden. Bovendien moeten er een aantal ernstige kanttekeningen worden geformuleerd bij de door u voorgelegde foto's. Zo verklaarde u over de eerste foto: 'Deze foto werd genomen toen ik thuiskwam rond twee uur, ik kwam thuis om nog een paar snoepjes te halen om buiten te gaan verkopen, toen ik thuiskwam werd ik daar door die mensen [mijn stiefmoeder en twee tantes langs vaderszijde] aangevallen' (CGVS p.9). Niet alleen is er een behoorlijk vredig tafereel te zien op de foto en wijst niets erop dat de sfeer vijandig was laat staan dat u werd aangevallen, ook staat uw verklaring in schril contrast met wat u nadien over dezelfde situatie vertelde. Later tijdens het gehoor stelde u geen snoepjes, maar water te zijn gaan halen thuis en maakte u er helemaal geen gewag van dat u werd aangevallen. Wel zou uw stiefmoeder u hebben aangemaand niet zoveel vragen te stellen en haar bed op te maken (CGVS p.10). Gevraagd of u de persoon was die in het wit was gekleed en of u deelnam aan de ceremonie, antwoordde instemmend (CGVS p.9). Ook deze verklaring doet evenwel de wenkbrauwen fronsen. Eerder tijdens het gehoor gevraagd naar het soort ceremonie, stelde u immers: 'Ik weet niet precies hoe dat gelopen is, ik was op de markt, ik was daar om te werken als verkoopster, ik kwam toen terug thuis en trof daar mensen aan die bezig waren om het huwelijk af te sluiten' (CGVS p.7). Dat u enerzijds beweerde zelf aanwezig te zijn geweest tijdens de plechtigheid en bij uw thuiskomst louter mensen te hebben aantreffen die aan het koken waren, maar anderzijds opperde dat men volop bezig was het huwelijk te voltrekken strookt geenszins met elkaar. Eerder dan dat deze foto's op enigerlei wijze uw asielrelaas schragen, tasten ze omwille van de inconsistentie met uw verklaringen verder uw geloofwaardigheid aan. Aangezien 22 juli 2012 immers een zulke ingrijpende dag in uw leven betrof en het gedwongen huwelijk dat toen werd voltrokken de directe aanleiding vormde voor uw vlucht, is het volstrekt onaannemelijk dat u hieraangaande tegenstrijdige verklaringen zou afleggen en u zich dit moment niet meer exacter zou herinneren.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als

deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van de parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4§2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (SRB, Guinee: Situatie op het vlak van veiligheid, Cedoca, april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van de motiveringsverplichting, stelt dat een manifeste appreciatiefout werd begaan en beroept zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 3 EVRM en "de beginselen van behoorlijk bestuur zoals het zorgvuldigheidsbeginsel".

Zij stelt dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) niet volledig of correct is, te meer daar uitdrukkelijk wordt verwezen naar de rol van de moeder in onderhandelingen terwijl verzoeksters moeder is overleden en zij werd opgevoed door haar stiefmoeder. Het CGVS onderzocht niet in welke mate de stiefmoeder deze rol in de onderhandelingen kan spelen. Verder past het CGVS een veralgemening toe waar wordt gemotiveerd dat meestal de mening van het meisje wordt gevraagd. Dit betekent niet dat dit ook zo is in de specifieke situatie van verzoekster. Het CGVS ontkent niet dat zij een kwetsbaar profiel heeft. Verzoekster verwijst naar een nota van UNHCR inzake asielaanvragen door vrouwelijke asielzoekers en naar de richtlijnen van UNHCR. Zij verwijst, om aan te tonen dat de informatie van het CGVS onvolledig en onjuist is, tevens naar de analyses van het BCHV en 'Intact' omtrent de informatie die in het verleden reeds door Cedoca werd verzameld en leidt hieruit af dat terughoudend moet worden omgesprongen met de Cedoca-informatie in het dossier, die niet correct is. Voorts stelt zij dat geen rekening werd gehouden met de specificiteit en de gevoeligheden van verhoormethodes van kwetsbare personen. Verzoekster stelt dat de redenering van het CGVS over de onderhandelingen voor het huwelijk niet correct is. Met haar mening werd geen rekening gehouden, hetgeen tevens de motivering onderuit haalt waar deze stelt dat het bevreemdend is dat geen stappen werden ondernomen om het huwelijk ongedaan te maken of op te schorten gelet op de eer van de familie.

Volgens verzoekster is er een tegenstrijdigheid tussen enerzijds het feit dat het CGVS toegeeft dat een buitenechtelijk kind in Guinee niet wordt getolereerd en men dan eerder een gedwongen huwelijk zal sluiten en anderzijds het gegeven dat het CGVS niet in aanmerking neemt dat haar stiefmoeder wilde vermijden dat zij haar vriendje zag door haar snel uit te huwelijken. Na het ontdekken van haar relatie met haar vriendje, werd zij snel uitgehuwelijkt.

Men kan verzoekster niet verwijten dat zij niet weet waarom A.O. werd uitgekozen als echtgenoot. Zij kreeg hierover geen mededeling en baseerde zich op een vermoeden, temeer zij wist dat A.O. rijk was.

Verzoekster stelt dat het CGVS moeilijk kan stellen dat haar vader en haar stiefmoeder moesten vrezen voor een faling van het huwelijk, nu zij in de Guineese samenleving onderdanig moest zijn en een vlucht niet wordt getolereerd. Volgens haar komt dit neer op een verwerping van de Guineese samenleving en werd dit niet onderzocht.

Het CGVS houdt ook in de redenering omtrent de rol van de stiefmoeder, die er eerder belang bij had om haar een huwelijk te laten ondergaan waar zij achter stond, geen rekening met de elementen zoals naar voor gebracht door verzoekster en waaruit blijkt dat de werkelijke situatie in Guinee zich anders voordoet. Ingeval van een vlucht door verzoekster dreigt totale verwerping in de maatschappij.

Verzoekster verklaart haar vage verklaringen omtrent haar echtgenoot doordat zij slechts van 22 juli tot 12 augustus bij hem woonde. Het CGVS houdt verder geen rekening met de culturele verschillen waarbij de vrouw geen informatie krijgt van de man, noch met haar gebrek aan interesse voor de man.

Verzoekster kent de beweegredenen voor het huwelijk niet, te meer daar zij nooit werd betrokken bij de onderhandelingen, wat steun vindt in hoger aangehaalde analyse van 'Intact'. Verzoeksters vermoeden werd echter bevestigd door dat haar man zei dat hij haar kocht.

In de motivering omtrent de wijze waarop zij werd behandeld door haar vader en stiefmoeder, houdt het CGVS volgens verzoekster geen rekening met haar kwetsbaar profiel en met het gegeven dat zij een totale verwerping riskeert. Dat de meeste meisjes geen opleiding krijgen is niet relevant nu zij er, toen haar moeder nog leefde, vanuit kon gaan dat zij wel de kans zou krijgen. Verzoekster ontkent ergens uiting te hebben gegeven van een goede band tussen haar en haar stiefmoeder. Waar zij haar als 'moeder' omschreef, bedoelde zij enkel dat deze cultureel de plaats van haar moeder innam.

Ten onrechte werd verder geen rekening gehouden met verzoeksters besnijdenis en herbesnijdenis. Tevens werd zij door haar man verkracht en werd niet onderzocht of zij bescherming kon krijgen. De vrouw wordt anders behandeld dan de man en er bestaat discriminatie, zelfs in de wet. De gewoonte en de cultuur van het huwelijk krijgen voorrang op het burgerlijk recht. Het CGVS voerde beperkt onderzoek door zich enkel te baseren op de bijgebrachte Cedoca-informatie. Het CGVS had volgens de zorgvuldigheidsplicht andere informatie moeten onderzoeken. Het CGVS hield voorts geen rekening met de richtlijnen die werden uitgevaardigd.

De tegenstrijdigheid inzake de omstandigheden van haar thuiskomst op 22 juli 2012 en de voorbereidingen die werden getroffen is volgens verzoekster van ondergeschikt belang.

Verzoeker verwijst naar de positie van de vrouw in de Guineese samenleving, stelt nog dat verstoting nog steeds gebeurt conform de traditie en herhaalt, opnieuw verwijzend naar de analyse van 'Intact', dat de bewering dat gedwongen huwelijken minder worden toegepast niet strookt met de realiteit.

Zij citeert tevens uit een Franstalig arrest van de Raad van 30 juli 2007 en verwijst naar een aantal punten uit de Proceduregids van UNHCR.

Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoekster aan dat de devolutive werking van het beroep de Raad verplicht om een volledig onderzoek te doen van het reële risico, wat door het CGVS niet gebeurde. Het CGVS twijfelt niet aan haar afkomst doch nam een volledig arbitraire beslissing. Volgens haar is de situatie in Guinee objectief gezien bedreigend voor de burgers en blijkt dit uit de eigen informatie van het CGVS. Verzoekster beroept zich ook op een schending van artikel 3 EVRM, verwijst naar rechtsleer en rechtspraak over dit artikel en herhaalt dat moet worden onderzocht of zij een risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, hetgeen niet is gebeurd.

2.2.1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.5. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter ondersteuning van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid en des te meer klemmt daar zij over deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo legde zij tegenstrijdige verklaringen af, daar waar zij bij de DVZ beweerde het paspoort dat voor haar reis werd gebruikt nooit in handen te hebben gehad (administratief dossier, stuk 9, nr.35), terwijl zij bij het CGVS stelde dat de papieren voordat zij haar reis aanvatte aan haar werden gegeven (administratief dossier, stuk 4, p.17). Bovendien kon zij niet preciseren hoeveel haar reis zou hebben gekost, wist zij niet of zij al dan niet een tussenlanding zou hebben gemaakt en kon zij evenmin aangeven met welke vliegtuigmaatschappij(en) zij reisde (administratief dossier, stuk 9, nr.34-35).

Voor zover verzoekster aanvoert dat uit een analyse door het BCHV en door 'Intact' blijkt dat de informatie van Cedoca en zoals gehanteerd door het CGVS onvolledig of incorrect is, dient te worden opgemerkt dat de kritiek waaraan de informatie van verweerder inzake besnijdenissen en gedwongen huwelijken in Guinee werd onderworpen door het BCHV en 'Intact' op genoegzame wijze wordt weerlegd in het schrijven dat de commissaris-generaal op 17 december 2012 aan deze twee organisaties heeft gericht en dat in bijlage bij de nota wordt gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 5, bijlage). Hieruit blijkt dat de informatie van Cedoca, die bovendien werd geactualiseerd in april 2013 (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie), wel degelijk op een correcte wijze werd vergaard, afkomstig is van verschillende bronnen en op objectieve wijze benaderd werd.

Waar verzoekster benadrukt dat haar moeder is overleden, dat zij werd opgevoed door haar stiefmoeder en dat niet werd onderzocht of haar stiefmoeder de rol van haar moeder kon overnemen, dient verweerder te worden bijgetreden dat niet kan worden ingezien waarom de stiefmoeder de rol van de moeder niet zou kunnen overnemen in het geval van een overlijden van de moeder en dat verzoekster evenmin aantoont dat dit niet het geval zou zijn. Bovendien kan haar betoog bezwaarlijk ernstig genomen worden aangezien zij in het verzoekschrift zelf aangeeft dat haar stiefmoeder cultureel gezien de plaats innam van haar moeder (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.9). Daarenboven blijkt uit haar verklaringen bij het CGVS dat haar stiefmoeder een actieve en belangrijke rol zou hebben gespeeld in haar huwelijk. Zij stelde immers dat het door toedoen van haar stiefmoeder was dat zij moest huwen, gaf aan dat er een gesprek was over het huwelijk tussen haar stiefmoeder en haar vader en verklaarde dat haar echtgenoot eveneens aangaf dat hij het huwelijk (financieel) regelde met haar stiefmoeder (administratief dossier, stuk 4, p.14-15). Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat verzoeksters moeder of stiefmoeder niet of niet meer kon deelnemen aan de onderhandelingen geen afbreuk doet aan het gegeven dat verzoeksters verklaring dat zij tot op de dag van het gedwongen huwelijk geheel in het ongewisse zou zijn gelaten over dit huwelijk om plots voor het voldongen feit te worden geplaast dat zij die dag gedwongen diende te huwen, haaks staat op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat aan een huwelijk in Guinee een fase van intense onderhandelingen voorafgaat, waarbij de gehele familie, zo ook het meisje dat moet huwen, betrokken is (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie).

In de bestreden beslissing wordt voorts op pertinente en terechte wijze uiteengezet dat het in het geheel niet aannemelijk is dat men aan verzoekster op voorhand nooit zelfs maar haar mening zou hebben gevraagd, terwijl uit de voormelde landeninformatie blijkt dat het in Guinee gebruikelijk is om dit wel te doen om de kans op het welslagen van het huwelijk te vergroten en op deze manier de eer van de familie te verzekeren. Voorts wordt hierin met recht vastgesteld dat de door verzoekster geschetste gang van zaken ongeloofwaardig is. Daar men haar nooit haar mening zou hebben gevraagd omdat men al wist dat zij toch niet zou willen huwen met een oudere man, stond immers reeds bij voorbaat vast dat haar huwelijk gedoemd was om te mislukken en deze kans werd alleen maar groter door haar voor een voldongen feit te plaatsen. Bovendien drukte haar reactie op de mededeling van het huwelijk, blijkens de terecht aangehaalde verklaringen waaruit duidelijk bleek dat zij tegen het huwelijk was, elke mogelijke verdere twijfel over de slaagkansen van het huwelijk de kop in. Dat er geen rekening zou zijn gehouden met verzoeksters uitdrukkelijke protest, dat er desalniettemin werd doorgezet en dat er geen stappen werden genomen om het huwelijk af te blazen of uit te stellen is niet aannemelijk aangezien verzoeksters ouders, gelet op de uiterst minieme kans dat het huwelijk alsnog zou slagen, de familie-eer op deze wijze lichtzinnig op het spel zetten. Nog minder geloofwaardig is het dat zij daarbij aan verzoekster zelfs niet de minste toelichting zou hebben verschaft omtrent de reden waarom geopteerd werd voor een huwelijk met A.O. Gezien zij dermate tegen dit huwelijk gekant was kan worden aangenomen dat haar ouders minstens de moeite zouden hebben gedaan om haar uit te leggen waarom zij deze kandidaat diende te accepteren. De bewering dat haar ouders niet hoefden te vrezen dat het huwelijk zou falen omdat zij onderdanig moest zijn en in de Guineese context niet kon vluchten uit het huwelijk kan het voorgaande niet verklaren nu deze wordt tegengesproken door de landeninformatie in het dossier (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie, nr.1, p.11-12).

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat het niet plausibel is dat verzoekster tot op het eigenste moment dat zij zou zijn gedwongen te huwen nog in de mogelijkheid zou zijn gelaten om af te spreken met haar vriendje, aangezien dit strijdig is met haar bewering dat haar stiefmoeder wilde vermijden dat zij haar vriendje nog zou zien om een buitenhuwelijkse zwangerschap te vermijden. Indien dit daadwerkelijk de reden was waarom zij diende te huwen, kon redelijkerwijs worden verwacht dat men het haar, in afwachting van dit huwelijk, onmogelijk zou maken om haar vriendje nog te zien.

Tevens legde verzoekster incoherente verklaringen af, daar waar zij bij het CGVS beweerde dat zij sedert haar huwelijk gedurende een aantal weken zou hebben samengewoond met haar man in Dixinn alvorens te zijn gevlucht (administratief dossier, stuk 4, p.3, 10-11), terwijl zij bij de DVZ, gevraagd naar haar laatste adres in haar land van herkomst, deze samenwoning of het verblijf bij haar man niet vermeldde, doch slechts aangaf dat zij in de Hamdelaye wijk in Ratoma te Conakry woonde van haar geboorte tot aan haar vertrek uit haar land (administratief dossier, stuk 9, nr.9). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij, indien haar relaas berustte op de waarheid, alhier zou hebben vermeld dat haar laatste adres het adres van haar echtgenoot was.

Verzoekster legde bovendien uiterst vage verklaringen af aangaande haar echtgenoot. Zo bleek zij omtrent diens ouders in het geheel niets te weten, kende zij zelfs hun namen niet en wist zij niet of deze

al dan niet nog in leven waren (administratief dossier, stuk 4, p.6; administratief dossier, stuk 11, nr.8). De geboortedatum en geboorteplaats van haar echtgenoot kende zij aanvankelijk evenmin (administratief dossier, stuk 11, nr.7). Bij het CGVS wist zij plots wel de geboorteplaats van haar echtgenoot te verstrekken. Zij kon echter andermaal niet preciseren hoe oud deze was, en dit ondanks dat de leeftijd van haar man voor haar de reden zou hebben gevormd waarom zij niet wilde huwen (administratief dossier, stuk 4, p.6, 11). Of er een bruidsschat werd betaald, wist zij evenmin. Bovendien bleek zij niet te weten of haar man reeds andere vrouwen of kinderen had (*ibid.*, p.16). Over diens werk en over de manier waarop hij zijn rijkdom vergaarde, kon verzoekster ook nauwelijks iets vertellen. Voorts beweerde zij enerzijds dat haar man altijd werd vergezeld door mensen in het uniform van de politie of van het leger, doch kon zij anderzijds in het geheel niet duiden waarom dit zo was (*ibid.*, p.8). Verzoekster tracht ten onrechte haar onwetendheid te verklaren. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij enige interesse zou vertonen inzake de persoon aan wie zij zou zijn uitgehuwelijkt. Bovendien gaf zij aan dat deze man ook reeds voor het huwelijk vaak bij hen thuis kwam, dat het een vriend was van haar vader, dat deze ook soms langs kwam bij haar vader om samen de koran te lezen op het terras en dat hij haar vader geld en rijst bracht (*ibid.*, p.13). Voorts zou zij, zoals reeds hoger werd aangegeven, na haar huwelijk een aantal weken bij haar man hebben gewoond. Gelet op deze verklaringen kon in hoofde van verzoekster toch minstens enige basiskennis omtrent haar echtgenoot worden verwacht.

De voormelde vaststellingen zijn voldoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende gedwongen huwelijk. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de verkrachtingen die zij in het kader van dit huwelijk zou hebben ondergaan of aan de bewering dat zij de totale verwerping en verstoting riskeert. Evenmin is, gelet op het voormelde, het verwijt dat niet werd onderzocht welke bescherming zij eventueel zou kunnen genieten dienstig.

Voor zover verzoekster zich beroept op de slechte relatie tussen haar en haar stiefmoeder en haar vader, dient te worden opgemerkt dat zij geen elementen heeft aangehaald die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Ondanks dat deze slechte relatie reeds zou dateren van meer dan twaalf jaren geleden (administratief dossier, stuk 4, p.9-10), haalde zij immers geen ernstige problemen aan voorafgaand aan het beweerde gedwongen huwelijk en bleef zij al die tijd, ook nadat zij volwassen werd, bij haar vader en haar stiefmoeder wonen. Verzoekster vestigt in het verzoekschrift andermaal de nadruk op het gegeven dat zij haar opleiding niet mocht verder zetten, doch zij gaat hiermee volledig voorbij aan de terechte motivering dat het gegeven dat het haar in 2002 werd verboden om haar opleiding verder te zetten, hetgeen blijkens de cijfers van UNICEF zoals opgenomen in het administratief dossier overigens duidelijk eerder regel dan uitzondering is (stuk 14: landeninformatie), haar geenszins verhinderde om een zelfstandig leven te leiden en haar leven zelf in handen te nemen. Verzoekster, die sedert 2002 werkzaam was als verkoopster op de markt, beschikt over de nodige vaardigheden om op deze manier zelf in haar levensonderhoud te voorzien en heeft de mogelijkheid om financieel onafhankelijk en zelfredzaam te zijn. Tevens had zij een geheime relatie met een vriendje, ging zij alleen naar de markt en langs de straatkant zaken verkopen in Conakry, kwam zij alleen van Guinee naar België en slaagt zij erin in België zelfstandig te wonen. Derhalve zijn er voldoende indicaties dat zij over een sterke en zelfstandige persoonlijkheid beschikt en kan redelijkerwijze van haar worden verwacht dat zij als jongvolwassen vrouw in de mogelijkheid verkeert om haar leven in Guinee in eigen handen te nemen.

Waar verzoekster beweert dat er geen rekening zou zijn gehouden met haar besnijdenis en haar herbesnijdenis, verwijst verweerder met recht naar de paragrafen in de bestreden beslissing die stellen: *"Aangaande de door u als kind ondergane besnijdenis en herbesnijdenis dient te worden opgemerkt dat u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, waardoor u om deze reden geen internationale bescherming meer kan worden verleend. Bovendien blijkt uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal dat in Guinee herbesnijdenis enkel aan de orde is in twee zeer specifieke gevallen tijdens de herstelperiode na de eerste besnijdenis. Met name is herbesnijdenis mogelijk na een 'medische besnijdenis' of na een oppervlakkig uitgevoerde eerste besnijdenis. Wel kan ook een echtgenoot herbesnijdenis eisen. Dit doet zich evenwel enkel voor in zeer uitzonderlijke situaties en vooral wanneer het om minderjarigen gaat (SRB, Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus en september 2012, p. 12). Uit geen van uw verklaringen blijkt dat u zich bevindt in één van twee bovenvermelde situaties waarin herbesnijdenis tot de mogelijkheden behoort. Ook bent u geen minderjarige en werd hierboven reeds uitvoerig aangetoond dat het door u geopperde gedwongen huwelijk met (A.O.) elke geloofwaardigheid mist. Zodoende zijn er goede redenen om aan te nemen dat u niet zal worden herbesneden."* en *"Hetzelfde geldt voor het attest van besnijdenis type II, opgesteld door dokter (M.R.) op 11 december 2012 en de aanvraag van een*

gynaecologisch onderzoek, opgesteld door verpleger (J.C.) op 10 september 2012. Hoewel beiden naast het feit dat u besneden bent ook melding maken van pijn naar aanleiding van uw besnijdenis, hebt u de traditionele praktijk die aan de basis ligt van deze klachten reeds ondergaan. Zoals hierboven reeds gesteld, kan u hierdoor om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend." Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS bij de beoordeling van verzoeksters asielaanvraag wel degelijk heeft rekening gehouden met de aangehaalde (her)besnijdenis en de medische stukken die zij aanbracht. Verzoekster laat de voormelde motieven volledig ongemoeid. Deze vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij niet dienstig worden weerlegd, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in vluchtelingenrechtelijke zin.

De neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 13: documenten) vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terecht redenen, die door verzoekster niet dienstig worden weerlegd, geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

Waar verzoekster citeert uit een Franstalig arrest van de Raad, dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

Inzake de verwijzing naar een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, kan nog worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Waar verzoekster nog poneert dat geen rekening werd gehouden met de specificiteit en de gevoeligheden van verhoormethodes van kwetsbare personen, dient te worden vastgesteld dat zij, gelet op het voormelde, niet aantoonbaar te beantwoorden aan een dermate kwetsbaar profiel, alsmede dat zij nalaat deze stelling te concretiseren en geenszins *in concreto* aantoonbaar dat, waar of hoe het CGVS onvoldoende rekening zou hebben gehouden met haar voorgehouden kwetsbare profiel. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar asielaanvraag.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. De bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag en vormt een loutere en kennelijke miskennis van de motieven ten grondslag van deze beslissing.

Verzoekster toont, gelet op de *sub* 2.2.5. gedane vaststellingen inzake de aangevoerde asielmotieven, niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verder blijkt uit de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 14: landeninformatie) dat de situatie in Guinee niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS